

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2994/2021
12.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Милутиновић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Медиана“ Ниш, чији је пуномоћник Драган Јовановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3438/2020 од 01.06.2021. године, у седници од 12.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3438/2020 од 01.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 752/16 од 15.09.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужени је обавезан да му исплати разлику између исплаћене и припадајуће зараде за период од 01.12.2012. године до 31.01.2015. године, у појединачним месечним износима наведеним изреком са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 83.341,00 динар.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3438/2020 од 01.06.2021. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужени исплати разлику по основу мање исплаћене озновне зараде за период од децембра 2012. године закључно са јануаром 2015. године у појединачним месечним износима са припадајућом законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима парничног поступка тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 83.341,00 динар. Ставом трећим изреке тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 57.894,71 динар.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

С обзиром да је ревизија дозвољена у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. важећег Закона о парничном поступку –ЗПП, то нема законских услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу чл. 408. и 403. став 2. тачка 2. ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању, тужилац је код туженог у радном односу на пословима ..., а према анексу уговора о раду од 02.06.2011. године, основна зарада запосленог утврђује се множењем основне зараде за најједноставнији рад са коефицијентом 2.9. Тужилац је тражио исплату разлике зараде у спорном периоду, заснивајући захтев на одредбама колективног уговора туженог од 07.04.2011. године који је у наведеном периоду био на снази. Висина разлике од исплаћених до припадајућих износа зараде према колективном уговору утврђена је према налазу вештака економско-финансијске струке. Утврђено је да је почевши од новембра 2014. године применом Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, дошло до додатног смањења бруто основице, па и цене рада код туженог.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена и тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован.

Одредбом члана 50. Закона о јавним предузећима ("Службени гласник РС", бр. 119/2012....44/2014) прописано је да се унапређење рада и развоја јавних предузећа, као и зависног друштва капитала, заснива на дугорочном и средњерочном плану рада и развоја, који доноси надзорни одбор јавног предузећа, односно надлежни орган зависног друштва капитала, те за сваку календарску годину јавно предузеће и зависно друштво капитала чији је оснивач јавно предузеће, донесе годишњи програм пословања и достављају га основачу ради давања сагласности. Питање обрачуна и исплате зараде у јавним предузећима у складу са годишњим програмом пословања, ближе је уређено одредбама Уредбе о начину и контроли обрачуна и исплате зарада у јавним предузећима, коју је Влада Републике Србије донела у извршавању Закона о јавним предузећима. Такође, одредбом члана 50. став 3. и 4. Закона о буџетском систему прописано је да су директни и индиректни корисници буџетских средстава који доносе финансијске планове на основу закона дужни да своје финансијске планове ускладе са одобреним апропријацијама у буџету, а они који по закону немају обавезу доношења финансијских планова, доносе план за коришћење оних апропријација за које обим и намена није унапред законом одређена и то по ближим наменама и активностима, како би се омогућило праћење остваривања буџетских принципа из члана 4. став 3. овог закона.

Сходно наведеним императивним одредбама јавно предузеће као корисник јавних средстава дужан је да политику зараде утврђује у складу са политиком пројектованог раста зарада у јавном сектору, коју утврђује Влада Републике Србије, за годину за коју се програм доноси, те је дужан да програмом пословања на који

сагласност даје оснивач предвиди све позиције расхода за целу календарску годину, као и елементе за целовито сагледавање политике зарада и запослености у предузећу. Стога, тужени није могао програмом пословања предвидети веће износе за исплату основне зараде од оних које су предвиђене фискалном политике Владе Републике Србије, нити приступити исплати основне зараде према мерилима из колективног уговора и уговора о раду, уколико тако обрачуната основна зарада није у складу са наведеним законима. Дакле супротно наводима ревизије, тужени је био дужан да као јавно предузеће исплату зарада запосленима планира у складу са посебним фискалним правилима, па је правилно одбијен тужбени захтев у делу који се односи на досуђену разлику на име исплаћене основне зараде са опредељеним доприносима.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић